

Rapsòdia tramviària

EL 21 S'HA LLENÇAT A LA MALA VIDA

De la dreta de l'Eixampla als ravals de la frivolitat, passant per Santarrida del Màrmol

FINAL DE QUINZE!

Tots vàrem quedar esverats, tots, els que anàvem a peu i els que anaven sobre el tramvia suportant una tumultuosa discussió entre el cobrador i setze passatgers, tots els quals pretenien pagar el bitllet amb un bitllet del qual o de tots els quals jurava el cobrador no tenir canvi.

Quan més dura i amarga era la discussió, el 21 arribà a la Plaça de Catalunya.

—¿Què en feu de la plata? —udolava enfutismat un passatger que volia menjar-se el cobrador perquè no duia «calderilla».

—Final de quinze! —cridà el cobrador frenèticament com si fos un membre del Comitè de la no intervenció.

El tramvia, això vàrem veure-ho tots els que anàvem a peu, començà a bellugar-se pesadament com aquells nens que diuen que no amb el cap si volen portar-los a cal dentista.

Agafà un passet com aquelles barques de «bou» quan les treuen a la sorra i tot d'un plegat féu un viratge que mai de la vida no havia fet i que ara farà cada dia per sempre més.

Davant l'astorament dels pacífics viants el 21, aquell tradicional «Gràcia Rambles», féu «media vuel-

ta» i, en comptes d'anar cap a les Rambles, xino xano, xino xano, ara un passet, ara un altre, se n'anà cap al Paral·lel, perquè així ho havia acordat el comitè, aquell comitè que fa pintar els tramvies i els pals dels tramvies de «rojo i negro», convertint-los en simbòlics vehicles de la revolució..., de la revolució d'amar en tramvia.

UNA VIDA NOVA I UN ALTRE MON

El trollei féu una singlada i estigué a punt de perdre el fil en aquest insospitat canvi d'agulla com si, comprenent tota la significació del cas, volgués resistir-se a entrar en un nou món i en una nova vida.

Tota una nova moral i tot un sotrac en els modes i maneres neixien al davant d'aquell tramvia i d'aquells tramvaires i fins i tot d'aquells passatgers que, enfilant el Paral·lel, es llançaven insensatament de la vida elegant de la dreta de l'eixampla als ravals de la frivolitat i als suburbis agitats de la revolució. Es a dir, de l'elegància i de la tranquil·litat i els bons aliments a la mala vida com aquell qui diu i al bar famós de «La Tranquilidad» llibertària.

Els efectes no es feren esperar, el pas bruscat de l'església de Pompeia al Pompeia cabaret C. N. T. donaren aviat el seu fruit.

En arribar davant de «El Tropezón» cantonada al carrer de Cabanyes, el cobrador, tot badant i lliurat als vells costums, saluda una senyora que baixava, dient-li:

—Passi-ho bé, Déu la guard!

Ai, desgraciat, què va haver diti! Un parat del ram de l'aigua que agafava en aquell moment el tramvia en marxa, li crida tot indignat:

—Com s'entén Déu la guard? On som ara? O és que no va passar res el 19 de juliol? Que no ho saps, companyero, que s'ha de dir salut?

—Ai, dispensi —digué tot atabalat el cobrador, adonant-se que havia ficat els peus a la galleda—. Es la força del costum, sap? Nosaltres som d'altres barris.

El cobrador, que havia acudit corrent en sentir els crits del parat, cospà ràpidament la situació i, posant-se les mans al cap, exclamà:

—Ai! Mare de Déu de Pompeia, quin bullit! On ens hem ficat, pobres de nosaltres!

En aquell moment el nou passatger tot somrient escèpticament es treié de la butxaca un val del transeünt d'aquella famosa emissió de l'ESQUELLA, i pagà el trajecte.

El cobrador encara hagué de tornar-li uns cèntims i digué, lamentant-se:

—Això és tot un altre món.

LA MALA VIDA

Aleshores un matrimoni que havia pujat al passeig de Gràcia cantonada a Provença i que fins aquell moment no havien dit ni piu i que ni tan sols havien pagat perquè no gosaven per si el cobrador no tenia canvi, començà a donar senyals de vida.

Era un matrimoni que més aviat semblava ben avingut i d'allò que se'n diu de bona família.

Ell, de més edat que ella, portava elàstics i els punys de camisa de porcellana com un petit-burgès o com un assalariat ben assalariat.

Ella, una petita-burgesa tanmateix, era alta i grossa amb el cabell platinat i sense mitges amb els peus nets, però, i les ungles dels vint dits de la persona esmaltades d'un color vermell detonant que feien pensar en el comunisme estatal.

El marit es treié de la butxaca la cartera i de la cartera un bitllet de trenta duros.

El cobrador, aclimatat ja al nou ambient, picà furiosament tres cops de campana i el 21 es parà en sec.

Es féu un silenci de missa d'onze i el cobrador, assenyalant la porta, desnonà el matrimoni com aquell àngel de la reraguarda que llançà un dia amb armq llarga Adam i Eva del Paradís.

—No tinc canvi i han de baixar.

No hi havia apellació: el matrimoni descendí i es trobà inopinadament davant la cartellera de l'Espanyol

Anunciaven una comèdia d'en Santpere. La dona preguntà candorosament al marit:

—Què vol dir això del 69 muntat, Papitu?

Ell no sabia què respondre.

—No sé, filleta; amb això del teatre de masses no hi entenc res.

I dissimuladament se l'emportà d'aquell lloc, arrossegant-la amb aquella suavitat amb què el cotxe guia s'enduu els automòbils dels comitès de les portes dels cafès.

Una mica més avall llegiren un neon que deia: «Tres tazas de consumo», «vodevil honesto e instructivo apto para padres y madres de familia».

Ella, engrescada ja pel que atreu allò que s'ignora, demanà per entrar. Entraren.

Sobre l'escenari hi havia un noi de 40 anys molt maquillat que recitava «la casada infiel» de Garcia Lorca, molt malament per cert.

El marit li digué a la dona a cau d'orella:

—Ens hem equivocat! Em penso que ens hem ficat al Comissariat de Propaganda.

Sortiren dissimuladament i entren dos portes més avall.

Era un altre cabaret i feien un fi de festa revista avodevilada que es titulava: «Eugenesia, Eugenesia, tienes nombre de mujer!»

Sortí un vedeto amb un coro de «boys» i començà de cantar:

Invertido,
invertido,
reconozco que lo he sido,
pero estoy arrepentido.

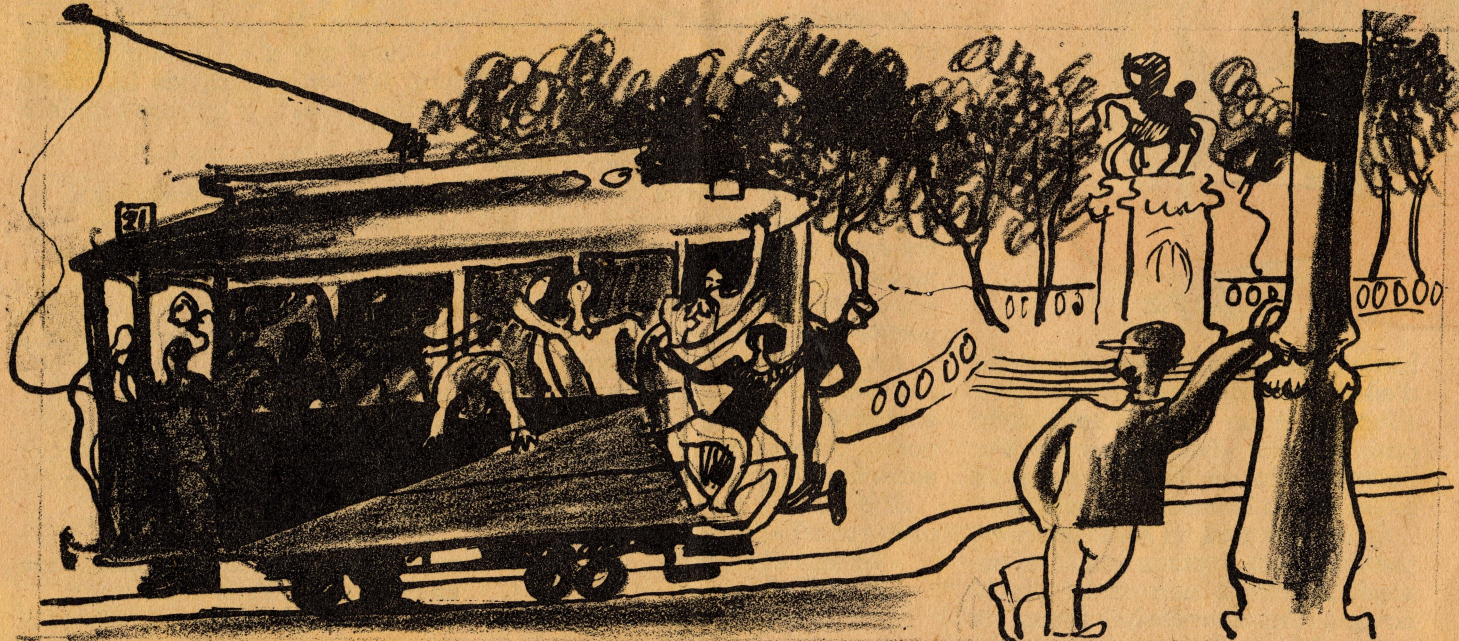
El matrimoni es va quedar. Ell clapa, però nosaltres, que els veníem

seguint des del començament d'aquesta aventura, no poguérem aguantar més i els vàrem abandonar a la seva dissort.

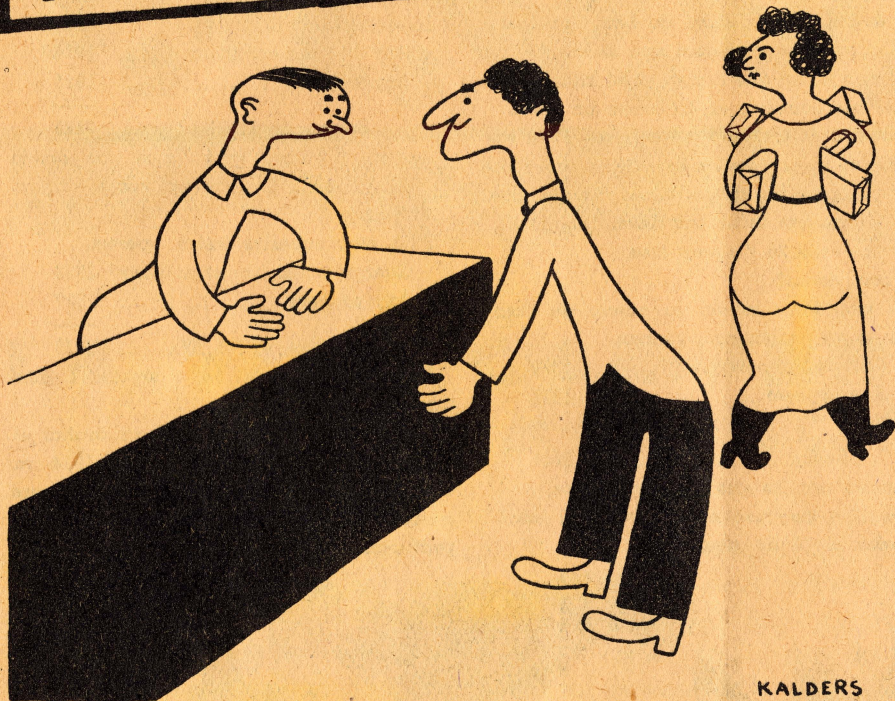
Sortírem al carrer en el moment en què l'«speaker» de la revista tractava de convèncer el públic que de la dissort d'aquells nois «boys» regenerats n'havia tingut la culpa el públic mateix que abans pagava per veure'ls ballar vestits de dona i cantar «María Magdalena» disfressats de Pastora Imperio.

Quan tornàrem a agafar el 21, tocava a la Catedral la darrera campanada de la una.

Pere Gallari

FERRETERIA

KALDERS

—Voldria una raspa que mengés molt...